

„Puterea de a gândi și în cântec
a omului îl face să poată fi un
etern adolescent.”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul VIII
Numărul 366
(6838/1403)
4 - 10 iulie 2018

Apelul lichelei instigatoare...

Cezar Adonis
Mihalache

Bine că individul nu a existat politic în Decembrie '89! Că nu s-a aflat atunci la maturitatea și posibilitățile lui de lichea „intervenționistă”. Că apelul către ruși ar fi avut alt rezultat...

Astăzi, din fericire, la distanță de decenii și, deja!, mentalități de acel timp (al altor lichele, dar parcă mai cu rever), încercările lui de a da

pe nume. Faptul că Liviu Dragnea, prin instigarea TV de tipul Brateș „Iertarea către pușcăriași”, a încercat de fapt să genereze o răzmeriță vărgată.

Nu i-a ieșit, căci nu avea cum... Pentru că Statul este încă puternic. Dar, pentru ceea ce a a încercat licheaua să pună la cale, merită, nu unul, ci o serie întreagă de dosare penale.

Dragnea a „chemat” pușcăriașii pentru că nu mai are pe cine... Rușii au altă

democrații ar putea sări spunând că nu a fost o instigare, ci o compasiune sinceră pe care numai Liviu Dragnea o putea arăta! Și totuși, cum să îți ceri iertare, nu unuia (măcar pe nume de deținut, să fii aflat și noi cui îi este dator Liviu Dragnea ori, poate, de cine îi este frică pentru că nu a rezolvat „penalul”), ci tuturor pușcăriașilor din țară?! Cu regretul că nu a fost în stare („el”, subliniat!) să rezolve codul de procedură mai repede! Iar de

Fiecare popor își are conducătorii pe care-i merită...

George
Alexander

După condamnarea liderului PSD la trei ani și șase luni cu executare, în disperare de cauză, unii mai încearcă să se agațe de Prezumția de Nevinovăție pentru a mai salva, oare, ce?! Care Presumție de Nevinovăție, mă întreb?!... Chiar dacă hotărârea nu este definitivă, instanța s-a pronunțat! Acest om atât de sărac, Liviu Dragnea, care nu are nici după ce-și bea apa, – dar aceasta este o altă întrebare!- a fost găsit VI-NOVAT pe baza martorilor care și-au recunoscut vina, și a faptelor! Nu poți să dai totdeauna decizii cu suspendare politicienilor care au fraudat statul de milioane, în timp ce săracul care moare de foame este condamnat chiar și pentru un ou! Dacă Justiția este imperfectă, ar trebui să o susținem, promovând legi mai juste! Dacă unii procurori comit abuzuri, ar trebui să-i înlocuim cu oameni onești, profesioniști, care sunt acolo pentru cetățean și nu execută comenzi politice! Dar nu putem generaliza totul, etichetând Justiția drept bună sau rea, în funcție de interesele noastre proprii, nu putem da legi cu dedicație, nu avem dreptul să punem în funcții de răspundere analfabeții dintre noi, numai pentru a salva anumite persoane... Țara nu este Jucăria cui!

Dacă Dragnea ar avea simțul onoarei, și-ar da demisia imediat din funcția de Președinte al Camerei Deputaților! Dezonorează România. În ceea ce privește funcția sa, de președinte al PSD, să rămână la latitudinea acestui partid! Este trist însă că, în loc să le dea de gândit, psd-iștii se grăbesc să facă scut în jurul unuia care îi trage în groapă pe toți...

Ne plângem că toate merg prost în această țară. Salariile sunt mici, emigrăm pe capete, copiii noștri merg flămânzi la culcare în timp ce mai toți politicienii – mai ales, cei nemuritori!- își etaleză bolizii de lux sau ceasurile de aur sau casele somptuoase pe care le-au făcut din banii munciți cinstiți, la stat...

O vedem pe Veorica Dăncilă stâlcind limba română. Îl vedem pe dl. Dragnea, jurând cu mâna pe inimă că a fost ușă de biserică. Statul paralel i-a înscenat totul, probabil, tot ofițerii sub acoperire i-au înjghebat moșiile, micul imperiu

de care, poate, nici nu mai ține minte... Vedem cohorta de incultți, agramați, oameni fără caracter, oportuniști, răspândiți prin mai toate partidele... Și vociferăm, crezând că e vina lor! Dar e vina noastră...

Să nu uităm! Cel care este necinstit nu crede în existența cinstei! Va înșela mereu! Cel care-a învățat să fure, va fura toată viața! Cel care minte, care a mințit de la revoluție încoace, va minți până la moarte! Cel care s-a născut prost și a ajuns din întâmplare politician își va închipui totdeauna că este inestimabil pentru patrie! Un tâmpit va crea numai deservicii Țării sale! Cel care este laș se va gudura mereu pe lângă alții! Cel care este incompetent nu are cum să se îndrepte pentru că prostul cel mai prost este și fudul!

Îi vedem pe toți. Îi cunoaștem. Dar tot noi i-am ales. Îi alegem încă. Spre binele copiilor noștri însă?!... Iar acum, ne-am împărțit în două tabere, amăgindu-ne că jumătate dintre noi au dreptate și ceilalți, nu!... PSD-ul vrea să-și ducă la îndeplinire marea operă din societate! (Care?!...). PNL-ul (sau PDL-ul), care-a uitat de banii rătațiți prin geamantane, de încrengăturile cu USL-ul și de greșelile politice grave, țipă că e curat, acum! În realitate, TOȚI cei care au fost la conducerea țării au pus umărul la distrugerea ei! Cu asemenea incompetenți și oportuniști s-a creat Statul Paralel, format, mai ales, din Servicii și procurori, căci ei au fost totdeauna preocupați să se răzbune mai întâi unii pe alții (Atunci când nu s-au mai înțeleși!)...

Țara a fost totdeauna uitată, dată la o parte, ignorată, umilită de aroganța și lăcomia lor. Aceasta este singura lor însușire comună pe care poporul o simte pe piele... Singura lor însușire de care noi totdeauna ne vom reaminti...

Așa că voi, care sunteți gata să vă dați viața pentru PSD, PNL sau... Iohannis (care, în cea mai ridicolă situație, într-o piață goală și neascultat de nimeni, promite că va mai candida încă o dată!, ca și când prima dată nu ar fi fost de ajuns...), întrebați-vă, mai bine, ce au făcut acești oameni pentru voi?! Ce au făcut pentru Țară?! Nu e mai bine să scăpăm odată de ei?...

foc la țară, pentru a avea justificarea unor „intervenții”, nu mai pot trece de nivelul unor focuri de paie... Căci societatea s-a schimbat. Nu mai există nici promptitudinea intervenționistă a rușilor (nu fără a zdruncina butoiul cu pulbere al Balcanilor), nici zelul de săditori de panseluțe ai minerilor din anii '90, în general, nu prea mai are cine și de ce să răspundă la apelurile unor lichele provocator-instigatoare... Ar mai fi membrii de partid... Doar că ei cam transformă deplasările „de intervenție” (în gândirea nucleului dur al partidului), în deplasări turistice...

Pe cine să se mai bazeze dară licheaua instigatoare în încercarea de a da foc la țară? Poate pe aparatul de... pușcărie! Așa din care o sa facă și el parte, curând! De aceea, „Iertarea” pe care și-a cerut-o licheaua de la „verișorii” lui (îndepărtați!) în ale coțcăriilor, viitori frați de celulă, pat și tatuaj de tip „pelican”, a fost de fapt o instigare fățișă. Din păcate, procurorii, supra suspectați că fac dosare la comandă la adresa liderului PSD, o suspiciune fără conținut, dar într-o formă ambalată și reproșată în mod continuu, care a și dus la starea de azi, vor evita să spună lucrurilor

treabă, pe mineri abia îi mai numeri pe degete, membrii de partid se rătăcesc pe aleile dintre blocurile Capitalei...

Lucrurile sunt dară de departe parte a unui scenariu eșuat. Dar asta nu reduce starea de vinovăție a făptuitorilor, fie ei și la nivel antepenal, nu „in rem” al faptei, ci al indivizilor, de conspirație împotriva ordinii constituționale. De fapt, pe Dragnea Liviu un singur lucru îl mai poate salva: provocarea unei situații speciale care să justifice introducerea unei stări speciale. Este de ajuns să privim în urmă, la declarațiile unui alt intrus în normalitatea societății noastre, celebrul „clordache, altă întrebare!”, cel ce spunea, și nu printre rânduri, că, având votul a milioane de români, ei pot face orice și, în principiu, pot reintroduce și dictatura („dacă este nevoie”). Or, cum ar putea fi „nevoie” de ea? Prin acel „când” împuns între piunezele unei stări speciale, nu?!

De ce nu au reacționat deținuții la instigarea lichelei provocatoare... Poate pentru că, fiind aproape „colega” de al lor, nu stau să asculte ordinele unuia care nu a ajuns (încă!) nici măcar șef de celulă!

Sigur, social-

aici se poate disjunge natura instigatoare a „Iertării”...

Dacă social-democrații tac și nu se delimitează de provocarea șefului lor de partid, înseamnă că suntem în situația în care cei șase milioane de români, invocați de partid ca parte a aparatului PSD, și-au cerut cu toții iertare unor pușcăriași... Inclusiv în forma paradoxală în care unii dintre ei să fie chiar victime ale jafurilor comise de cei aflați în spate grațiilor...

PSD ar trebui să ne spună clar cui și-a cerut iertare Dragnea, Parchetul, la rândul lui, trebuind să aibă determinarea de a tranșa între starea de compasiune sau cea de instigare din miezul „apelului”... Iar lucrurile nu trebuie trenate... Pentru că licheaua instigatoare nu se va opri aici, prin acel „Până la capăt!”, corelat cu mesajele lui „Clordache”, dar și a celorlalți „paviani” politici (fără discriminare de gen!) din partid și guvern, putându-se înțelege exact intenția de a foc la țară pentru a justifica o anumită „intervenție”...

Rechizitoriul democrației (2)

Cristian
Vasiliu

Câteodată am impresia că se uită că Procurorul nu este deținătorul adevărului și nici cel ce pedepsește, ci Judecătorul. (1) Poate la aceasta confuzie contribuie și faptul că termenul de magistrat îi include atât pe judecători, cât și pe procurori sau (2) poate am rămas pur și simplu cu un reflex comunisto-jacobin adânc înrădăcinat nu în creier, ci în vintre. Sau poate este o confuzie întreținută cu buna știință pentru a servi un scop politic (al Justiției însăși sau al celor ce controlează Justiția). Confuzia aceasta poate însă exista doar în cadrul Socialului. Dacă ne trezim în situația în care (1) Judecătorii devin partenerii "de nădejde" ai Procurorilor sau (2) Procurorii dețin (sau pot deține) pârghii cu care pot muta Judecătorii, este limpede că actul de justiție este viciat și încrederea în justiție este maculată. Cazuri concrete vin să confirme faptul că ne aflăm tocmai în situația de mai sus, din pricina (1) fie a unor lacune existente în organizarea Judiciară (posibilitatea ca relația Judecător – Procuror din sala de judecată să se transforme în relație Procuror – Acuzat), (2) fie a unor legi dinadinschioape, (3) fie a unor forțe exterioare care au polarizat Justiția într-o direcție imorală. Iar dacă primele două puncta pot fi rezolvate relativ ușor de către Legislativ și Executiv (adica de o zonă a Politicului), pentru a rezolva ultimul punct este necesară o concluzie între Politic și Social, (care poate lua și forma unui miting)...

Putem avea încredere ca lumina va reapare de la sine în Justiție, după cum a apărut lumina în univers după Big-Bang? Are dreptul Politicul să atingă problema funcționării interne a Justiției și să repare legile pe care Justiția trebuie să le aplice? Răspunsul este categoric: Da! Răspunsul pentru cei care acuză Politicul de rea-voia se află tocmai în textul noilor legi ale justiției. De curând i-am explicat ziaristului Mălin Bot că toate caracteristicile unei legi bune (asa cum le propune Lon L. Fuller: să fie general aplicabile, clare și inteligibile, consistente, etc...) nu sunt influențate (decât la nivel de imagine, dacă legile au nevoie de imagine) de calitățile oamenilor politici care o inițiază sau care o votează, (după cum un adevăr matematic nu își schimbă în niciun fel valoarea în funcție de calitatea celui ce l-a descoperit).

Procurorii și Politicul

Nu există loc de

speculații în pivița relației Procurorilor cu Politicul, decât dacă alegem să privim situația creată (de declanșarea procedurii de revocare a șefei DNA, blocată de președinte) din perspectivă politică. Procurorii fac parte autoritatea Judecătorească (și la autoritatea judecătorească am făcut referire când am vorbit de Justiție), nu din puterea Judecătorească; ei – după cum scrie în constituție la articolul 132 alin. 1 – „și desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției”. Nici vorbă despre vreo altă independență în afară de independența în privința soluțiilor din dosare. Curtea Constituțională a explicat acest lucru în amănunt (pe mai multe zeci de pagini) și de altfel și dna Simona Tănăsescu – profesor de drept constituțional, cea care a susținut opinia contrară a președinției – are (și susține) aceeași opinie în cartea sa "Constituția României. Comentariu pe articole". Încercarea de scoatere a procurorilor de sub autoritatea ministrului de Justiție (membru al Executivului, cu largă susținere parlamentară), nu este o formă de eliberarea acestora și de depolitizare. Și în trecut procurorii – cel puțin în cazul funcțiilor de conducere – au fost cel puțin numiți de persoane politice, dacă nu controlați de persoane politice. Nu putem fi de acord cu crearea unei alte puteri în stat (diferită de cea Judecătorească), pentru care nu există nici prevederi, nici controale constituționale și cu atât mai mult nu putem fi de acord ca această putere să fie sub controlul unic direct al Președinției sau indirect sub controlul S.R.I. (vezi protocoalele pe care Justiția le-a semnat cu S.R.I.). Și mai ales nu putem accepta ca în numele „eliberării” procurorilor de Politic să batjocorim constituția și autoritatea C.C.R.-ului.

Procurorii și corupția de putere

Folosirea puterii – de către o persoană ce deține această putere – în mod (1) arbitrar, (2) cu neglijență sau (3) contrar scopului în care această putere a fost instituită și încredințată acelei persoane, constituie un abuz. Și orice persoană căreia îi este oferită o putere este pândită de tentația și capcana abuzului. Nu puterea însăși este sursa abuzului, ci slăbiciunea umană o face posibilă. Dorința este ușor de sedus, voința este firavă, iar puțința este limitată. Tocqueville scria "Atotputernicia ca atare nu mi se pare în sine un lucru rău sau primejdios. Exercițiul ei depășește

forțele unui om, oricare ar fi acela", iar Loadul Acton, pe urmele lui Montesquieu, afirma și el: "Puterea tinde să corupă, iar puterea absolută corupe în mod absolut". Împărțirea puterii (fie aceeași putere între mai mulți oameni – vezi de exemplu Parlamentul, fie o putere în mai multe puteri în echilibru și control reciproc – vezi împărțirea puterilor în Statul de drept) este o măsură menită să prevină abuzurile.

În cadrul Socialului se vorbește pe mii de voci (uneori în mod rațional, alteori – de cele mai multe ori! – în registrul emoției negative) despre corupție (adică despre abuzul de putere al Politicului). Acesta preocupare legitimă a Socialului este însă deturnată, exagerată sau confiscată. Nu insist aici și acum asupra metodelor prin care se realizează aceste lucruri. Remarc doar că, urmare directă a lor, rămâne în periferia privirii critice a Socialului un alt tip de abuz, mult mai nociv pentru că afectează însuși echilibrul democrației și aduce atingere demnității și libertății umane: abuzul de putere. Folosirea puterii de dragul puterii, folosirea puterii din dorința de a face rău, folosirea puterii ca forma de refulare, etc.... Toate aceste forme de abuz de putere nu conțin niciun principiu limitativ și, prin comparație, atât de blamată corupție pare o năzbâtie copilărească. Corupția se poate opri în bariera omului și a instituțiilor, abuzul de putere caută să depășească tocmai aceste bariere. Corupția nu ucide decât accidental (scopul final al corupției fiind unul material); abuzul de putere torturează conștiința și dezintegrează democrația. Dacă pentru politicianii corupți Dante a pregătit bolgia a cincea din al optulea cerc al Infernului, pentru cei care abuzează de putere ar fi trebuit să pregătească al nouălea cerc al Infernului; și dacă suntem de acord că cei care abuzează de putere îi trădează pe cei care le-o încredințează, poate că în acest al nouălea cerc al Infernului, aproape de Satan, este și locul lor. Noi – Socialul – am fost atât de mult timp victimele abuzului de putere – și în comunism, și epoca recentă – încât am dezvoltat diverse forme ale sindromului Stockholm; ne considerăm lipsiți de putere, însă avem nevoie să o simțim în mâna de fier a unei singure persoane providențiale indiferent de modul în care aceasta o folosește. Desigur nu trebuie să uităm de puterea nivelatoare a manipulării...

Justitia poate opri – cel puțin teoretic – corupția Politicului. Are la îndemână armele (legile și structurile) pentru a face acest lucru.

Votul Socialului – atunci când Socialul deschide ochii și atunci când votul este luat în considerare – poate amenda atât abuzul de putere, (cât și corupția) la nivelul Politicului. Dacă însă abuzul de putere infestază Justiția, rămân prea puține mijloace de control la îndemâna Socialului (și Politicului) pentru a restabili echilibrul (și aici se dovedește nocivă tocmai acea independență a Justiției înțeleasă greșit ca o libertate absolută). Din ce în ce mai des apar suspiciuni și dovezi ale unor abuzuri de putere (unele chiar strigătoare la cer) înfăptuite de procurori: martori preparați, dovezi falsificate, presiuni (chiar tortură) asupra martorilor, etc... Dacă în trecutul apropiat (epoca bășescu) toate aceste lucruri treceau drept bărfe sau manipulări, acum ele nu mai pot fi ignorate (sau minimize) de către un Social onest. Nu poate exista nicio abatere de la principiile statului de drept, de la respectarea drepturilor omului; nu poate exista nicio încălcare a separației puterilor în stat; nu putem ceda niciunei morale ce propune răul ca mijloc pentru a ajunge la bine.

Totuși, dacă recunoaștem abuzurile din Justiție și nu ne mulțumim arătatul cu degetul într-o singură direcție: către Justiție – ne împiedicăm în următoarele întrebări: Care au fost circumstanțele care (1) au permis procurorilor să comită abuzul de putere și (2) ce anume i-a îndemnat să facă acest lucru. Dacă pentru prima parte putem acuza (1) codurile penale (aberante, vagi și laxe pe alocuri) sau (2) dereglajul instituțional: (2.1) lipsa răspunderii și a controlului, (2.2) modalitățile de presiune asupra judecătorilor (de care am vorbit și mai sus), (2.3) protocoale de colaborare/cooperare cu SRI-ul, etc...), motivația acțiunilor procurorilor – ce-a de-a doua parte – este încă neclară. Să fie Corupția un pericol atât de mare pentru Social (și pentru Politic) încât Justiția (prin procurori) să se considere îndreptățită să oprească acest flagel cu orice pret, chiar și acela al compromiterii instituțiilor ce o alcătuiesc și a ieșirii din matca constituțională? Greu de crezut. Corupția a fost în primul rând un subiect politic aruncat Socialului drept explicație (simplistă) pentru o stare de fapt și folosit ca motiv pentru a-l scoate din letargie; corupția a devenit inamicul public ("care ucide") și a căpătat chipul unor oameni politici; corupția a fost instrumentată politic. Într-un prim "pas" (la nivel imagistic) – printr-o campanie susținută online – a ajutat la marcarea unor ținte (pur politice), iar la un "al doilea pas" prin inter-

mediul Justiției (și mai exact cu ajutorul procurorilor) s-a tras asupra acelor ținte. Iată de ce cred că Justiția a făcut parte (de voie – de nevoie) dintr-un plan politic mai amplu, elaborat și coordonat din altă parte, fără însă ca acest fapt (aservirea) să o exoneraze în vreun fel. S-a făcut abuz de putere în Justiție desigur, dar el a fost de mâna a doua; undeva mai sus a existat un abuz de putere de o magnitudine mult mai mare. Și știm unde să cautăm: printre cei ce "apară Justitia" sau printre cei care au pârghii cu care pot influența (chiar și indirect) Justiția: (1) Președinte, (2) instituțiile de forță (în special SRI cu care Justiția a încheiat protocoale secrete), (3) PNL (căzut pradă feliei provenite din PDL) sau (4) ONG-uri (cu sponsorizări dubioase). Fie că este vorba de o singură persoană cu tendințe autoritariste, fie de un grup cu interese obscure și mijloace ce exced regulile democratice sau regulile economiei de piață, prin îngenucherea în fața lor, în ultima perioadă (începând din epoca bășescu) Justiția și –a pierdut din independența și din respectul pe care ar trebui să le aibă în orice țară în care "domnește legea".

Justiția ca scut și arma

Istoria recentă este plină de exemple de eșecuri ale democrației prin mijloace democratice: Hugo Chavez (în Venezuela), Ferdinand Marcos (Filipine), Alberto Fujimori (Peru), Juan Peron (Argentina), Recep Tayyip Erdogan (Turcia), Vladimir Putin (Rusia). (Unii îl trec pe lista și pe președintele Trump). Ne-am obișnuit să credem – prin prisma scrierilor gânditorilor moderni (precum Toqueville) – că democrația este punctul de maxim progres al organizării umane de la care – odată atins – nu ne putem întoarce. Din păcate democrația se erodează: oamenii uită să o cultive pentru că s-au născut în mijlocul ei și nu îi mai înțeleg principiul de justificare, iar unele instituții – compuse din acești oameni – fie se clatină și se prăbuesc, fie cresc nepermis de mult și umbresc alte instituții. De obicei aceste lucruri se întâmplă când apare în peisajul Politic un personaj cu porniri autoritariste, cu carismă și priză la public, ce declară război unei elite politice și economice, pe care o etichetează ca fiind profund coruptă și trădătoare.

- continuare în pg 4 a -

Rechizitoriul democrației (2)

- urmare din pagina a 3 a -

Steven Levitsky și Daniel Ziblatt au creat o listă de caracteristici ale unor astfel de personaje ce pun în primejdie democrația, listă cu ajutorul careia acestea pot fi detectate încă de la primele manifestări pe scena politică: (1) respingerea regulilor jocului democratic; (2) negarea legitimității adversarilor politici, (3) toleranța sau chiar încurajarea violenței, (4) disponibilitatea de a reduce libertățile civile ale oponentilor, inclusiv ale presei. Scenariul – ce urmează după câștigarea prin populism și demagogie a unor alegeri libere – este simplu: fie profitând de o criză reală (de obicei economică), fie creând inamici interni sau externi, fie propunând ameliorarea democrației, eradicarea corupției sau creșterea securității, un astfel de personaj începe să adune puterea în mâna sa, cu pași mici și prin mijloace legale. În subteran puterea reală este asigurată de forțe militare, de intelligence sau de poliție. Însă cheia pentru distrugerea (sau slăbirea) democrației cu ajutorul democrației o constituie tocmai păstrarea aparenței de legitimitate (prin manipularea Socialului) și de legalitate a acțiunilor întreprinse în detrimentul democrației (prin ocolirea, subjugarea sau înlăturarea Justiției). De obicei nicio tendință autoritaristă nu trece neobservată și uneori întâmpină reacții de respingere puternică din partea opoziției (și poate și a unei părți a Socialului). În acest caz Justiția devine o armă – ajutând la înlăturarea adversarilor politici și totodată un scut – fortând trecerea unor legi (prin exploatarea unor vicii sau ambiguități ale Literei Constituției și prin violarea Spiritului Constituției). Cu un Social orbit sau temător și cu o Justiție nu doar înlăturată din cale, ci chiar atrasă de partea sa, drumul de la democrație la autoritarism este deschis și curățat.

Istoria epocii Bănescu. “Pașii” lui Bănescu. Justiția trinomială

Plecând de la lista de caracteristici autoritariste și analizând ceea ce s-a întâmplat după Revoluție în România putem recunoaște că și prin politica noastră au trecut fulgurant sau catastrofal personaje de acest fel. Poate cel mai vocal din ele a fost “tribunul” Vadim, (un om cult și charismatic, poate animat de intenții bune, însă cu un discurs violent nationalist) ce a candidat pentru președinție în 2000. Doar o coalizare a forțelor politice și a presei din acea perioadă a făcut posibilă evitarea în ultimul moment (Vadim ajunsese până în turul al doilea al alegerilor prezidențiale) al unui dezastru democratic. A funcționat atunci un bun-simț democratic (poate

și pentru că Vadim a fost prea puțin grijuliu în ascunderea intențiilor sale și a mijloacelor pe care le-ar fi folosit odată ajuns la putere), semn că democrația românească avea (în 2000) un anumit grad de maturitate. (Este poate examenul cel mai importat pe care democrația l-a dat după Revoluție și în același timp dovada că ne aflăm pe drumul cel bun). În 2004 însă același bun-simț politic al Socialului (și al partidelor politice ce s-au confruntat în alegeri) din pacate nu a mai funcționat, permițând ascensiunea spre vârful puterii a celui mai cunoscut personaj autoritarist al României: Traian Bănescu. El poartă vina că după 10 ani în interiorul țării s-a răspândit până la metastaza cancerul abuzului de putere și – desigur – cancerul corupției.

În aceeași măsură în care trecutul este necesar pentru a înțelege prezentul și prezentul este necesar pentru a înțelege trecutul. Faptele se înlănțuiesc, produc efecte și își dezvăluie astfel cauzele materiale, formale, eficiente sau finale. Odată cu Traian Bănescu, “establishmentul” politic (de sorginte socialistă, alcătuit în mare parte din cadrele forțelor Partid Unic) a fost răsturnat și înlocuit cu unul securistoid. Abia acum, după ce am început să deschidem ochii putem vedea și putem înțelege pârgurile și lanturile cumplitului mecanism pe care acesta l-a pus în funcțiune. Ca oricare alt personaj din galeria de conducători cu tendințe autoritariste, Bănescu s-a folosit de puterea prezidențială la limita constituționalității (și chiar dincolo de ea). Și-a spus “președinte jucător” sugerând prin aceasta ca rolul de “arbitru” (prevăzută de Constituție) nu îi este de ajuns. A căutat (și a obținut) printr-o retorică brutală și frustrantă o susținere largă a Socialului și a intrat de nenumărate ori (mai ales în cel de-al doilea mandat) cu bocancii murdari în grădina Legislativului și a Executivului. (Notă: Să nu uităm că Bănescu a ținut mult timp în laț prim-ministrul, luând și comunicând decizii executive în locul acestuia fără niciun fel de jenă democratică). Adevărata putere însă și-a extras-o și și-a exercitat-o împotriva adversarilor politici cu ajutorul Justiției și al Serviciilor Secrete. După cum am mai precizat, în încercarea de a menține departe de jocul politic aceste puteri (și pentru a asigura o continuitate și stabilitate în condiții de criză), Constituția acordă președintelui o serie de prerogative în numirea magistraților, a unor judecători constituționali și a capilor Serviciilor Secrete. Se prezumă însă (1) o bunăcredință și o bună-creștere, (2) o detașare de meschinăria politicului și (3) o punere în slujba interesului național a persoanei ce ocupă postul de președinte. Bănescu nu a avut niciuna dintre calitățile de mai sus și a întâmpinat o mult prea

slabă opoziție în acțiunile – legale! – pe care le-a întreprins pentru a-și consolida puterea. Înainte de “pașii” lui Johannis au fost “pașii” lui Bănescu...

Primul pas (după venirea la putere) a fost schimbarea legilor justiției (cu ajutorul direct al Monicăi Macovei și al lui Cristian Predoiu, astăzi metamorfozați amândoi în gardienii și bocitoarele Justiției). Trebuie amintit (măcar pentru a puncta ironia istoriei și ipocrizia celor ce o înfăptuiesc) că aceste legi au fost adoptate fără dezbatere publică și parlamentară, fără isterizarea Socialului, prin asumare. Actul în sine a trecut neobservat printre alte acte similare întreprinse în aceeași direcție antidemocratică, semn că normalitatea a fost foarte repede confiscată și întoarsă pe dos.

Al doilea pas a fost numirea procurorilor și judecătorilor loiali care să folosească noile Coduri în direcțiile trasate de la Cotroceni. La început inamicii au fost “comuniștii”, “baronii PDS” (2004-2009), apoi “mogulii” (2009-2012) și în final “corupții” (2012 – 2014). Întâmplător sau nu, tocmai adversarii politici (și economici) ai PDL-ului (și a lui Bănescu personal, ce se identifica fără nicio rețineră cu partidul chiar și după ce a devenit președinte) s-au încadrat în categoria “inamicilor”. S-a deschis astfel în România un lung și rușinos sezon al vânătorii de vrăjitoare.

Numirile de magistrați și modificările aduse legilor justiției au fost urmate de al treilea pas: întărirea, restructurarea și chiar crearea unor instituții noi în interiorul Justiției/Ministrului Public care să servească mai bine scopurilor autoritariste ale președintelui. Voința nu era suficientă; era necesară și o disciplină și un control ierarhic pentru ca deciziile să fie implementate cât mai eficient. Mecanismul trebuia specializat, uns și urmărit îndeaproape. Desigur exemplul cel mai bun și mai cunoscut este Direcția Națională Anticorupție, astăzi miza și parte implicată într-un enorm scandal politic. Deși – sub o altă formă (Parchetul Național Anticorupție) și cu rezultate submedice – instituția exista și înainte de venirea la putere a lui Bănescu, în mandatul Monicăi Macovei, după 2005, DNA – mai întâi Departamentul Național Anticorupție și abia apoi Direcția Națională Anticorupție – a fost reinventată, a trecut în subordinea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PICCJ) și a (re)dobândit dreptul de a investiga – foarte convenabil – parlamentari. (Notă: Foarte convenabil, deoarece majoritatea inamicilor politici erau – sau fuseseră – parlamentari). Mai întâi sub conducerea lui Daniel Morar și apoi sub conducerea Laurei Codruța Koveși, DNA a dat cu prisosință dovada loialității față de zona portocalie (PDL) a

spectrului politic, (cel puțin) până la sfârșitul celui de-al doilea mandat al lui Bănescu. În malaxorul ei au căzut exclusiv persoane ce au antagonizat Președinția și grupul de interese economice și politice din jurul președintelui. Socialul a fost însă mulțumit de “spectacolul cătușelor” (cum a fost numit) și a aplaudat chiar și în lipsa pâinii.

Totuși, nici cel de-al treilea pas nu a fost de ajuns. Prin plasa Justiției (fie datorită probatorului insuficient, fie datorită nealinierii politice a unor judecători) scăpau în continuare “comuniștii”, “mogulii” și “corupții”. Bănescu trebuia să supraliciteze; să forțeze prapeții democrației, rămânând în același timp în litera ei. Pasul al patrulea nu putea fi însă făcut fără un context propice și o justificare pe măsură; iar contextul și justificarea au apărut în 2008: criza economică. Nu este sigur că fără criza economică din 2008, lucrurile ar fi arătat altfel, dar cu siguranță ea a ușurat mult drumul spre putere (nelimitată) a lui Bănescu. De obicei o criza (fie că este provocată, fie că este creată în totalitate prin manipulare și iluzie) constituie un prilej excelent pentru ca un autoritarist să se scuture de chingile constituționale și să asalteze democrația în numele salvării țării. Teama este cea mai bună metodă pentru exploziunea de libertăți, după cum umiliția este cea mai bună metodă de a destabiliza balanța justiției. Socialul – o bună parte dintre el – a crezut în imaginea de conducător aspru, dar drept, chemat să ia măsuri drastice pentru a salva “nava” din furtună și chiar să se razbune pe cei care (prin “comunismul” și/sau prin “corupția” lor) o distruseseră (sau cel puțin o găuriseră). (Mai grav este că și o parte a intelectualilor români s-au aliniat în spatele lui, precum sobolanii în spatele cântărețului din fluier).

După 2008 și mai ales după realegerea din 2009, pe fondul instabilității economice și sociale, câtă vreme atenția Socialului, dar și a altor instituții era canalizată în alte direcții, Bănescu a introdus în Justiție calul troian: SRI-ul. În mod oficial și în același timp pe ascuns a obținut în cadrul CSAT-ului o decizie ce declara “corupția” o problemă de siguranță națională, o “vulnerabilitate”. S-a putut astfel justifica intervenția SRI-ului în (1) constituirea probatorului și în (2) judecarea cazurilor de corupție. Spre rușinea Justiției (dar mai ales a celor care o reprezentau la acel moment), o serie de protocoale au fost semnate între SRI și alte părți din corpul Justiției, protocoale ce trasau foarte exact cadrul operativ al intervenției (sub numele de “cooperare” sau “colaborare”) SRI-ului: în general prin restrângeri ale liberarilor și drepturilor persoanelor, dar care prevedeau și

responsabilități ce excedau – cel puțin din punct de vedere etic – statutul de magistrat, din partea procurorilor și a judecătorilor. Problema majoră nu este însă existența acestor protocoale, (de care Socialul a aflat de curând), ci faptul că au deschis calea legală pentru abuz. Nu ele în sine sunt (sau au fost) neconstituționale, ci acțiunile care au decurs din punerea lor în aplicare. (Nota: Această situație este similară cu modul în care sunt judecate legile în America. Încă din secolul trecut Tocqueville remarca faptul că în America nu legile sunt declarate neconstituționale, ci aplicarea lor în anumite cazuri particulare, lucru care desigur în final poate conduce la retragerea respectivei legi).

Al patrulea pas, cu consecințe nu numai imediate și punctuale (ele în sine de o gravitate extremă: vieți sfârșimate pe nedrept, încălcarea drepturilor omului, etc...), ci și de lungă durată și de profunzime (la nivelul mentalității și instituțiilor) este moștenirea “glorioasă” a regimului Bănescu. Sistemul diabolic creat la acel moment (SRI-Justiție), menit să dea o putere sporită unei singure persoane și să inhibe puterea Executivului și a Legislativului, s-a dovedit atât de viabil, încât a continuat să funcționeze și după ce Bănescu a eșuat în încercarea de a ajunge cu un alt vehicol politic (PMP) la putere în 2014. Ceea ce era înainte un trinomial s-a transformat în binomial...

În loc de concluzie. Cine are puterea?

Înțelegând rolul jucat de Justiție (de o anumită parte a ei) în epoca Bănescu (rol păstrat și în epoca ce a urmat: epoca Johannis), dar și pericolul general valabil al deviației constituționale a Justiției (de care am vorbit mai sus), devine mai limpede ce anume motivează în zilele noastre Justiția. Pe de-o parte abuzul de putere în sine este ofertant pentru orgolii, pe de altă parte nu mai poate crede nimeni (cel puțin până acum) în independența Justiției, câtă vreme umbra SRI-ului se întinde pe cotloanele instituțiilor sale. Pe de altă parte devine la fel de limpede interesul pe care îl trezește Justiția. Temerea este ca manetele Justiției (construite de SRI) pentru fostul președinte au ajuns prin moștenire indirectă la Johannis. (sfârșit)

„Otevizarea” petițiilor anti fake-news!...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este o campanie împotriva fake-news-ului! Este o formă persuasivă, dar și violentă ca efect în timp și modelele de aplicare pe care le-ar putea genera, al celui mai clasic boicot comercial. O altă fațadă a războiului comercial, în care nu fake-news-ul în sine, ci acuzația de fake-news devine berbece de luptă.

Este o formă de război comercial mult mai ieftină decât achiziția forțată a adversarilor de pe piață, decât risipirea de resurse pentru inserarea și menținerea unui dumping al prețurilor care să scoată concurența din „joc”. Și mai ales, este o armă care nu poate intra sub lupa variilor consilii ale concurenței. Pentru că, evitând crearea de monopoluri, de promovarea de dumping-uri, de reclame care se încalce normele concurențiale ori inserarea unor campanii de manipulare prin prețuri „psihologice” (de la virgula zecimală în preț la ofertele de tip „doi în unul”), dar și restul arsenalul „clasic” al

războaielor comerciale, chemarea societății „civice” la boicaturi în numele fake-news-ului poate asigura eliminarea de pe piață a „adversarilor” fără nici o posibilitate de control real al acuzațiilor.

De altfel, forma în care s-a rostogolit această așa-zisă „campanie contra fake-news-ului” scoate la iveală monstruoza pe care prea neasumata invitație la apărarea unui presupus interes rațional se poate transforma într-un adevărat cal troian.

Campania a vizat două televiziuni „latrinare”. Două oficine dezgustătoare, într-adevăr. Sordide, mizerabile, lamentabile... Dar este oare suficient pentru a accepta să închidem ochii în fața unei agresiuni la adresa libertății de exprimare, bătând din palme imitativ la inițiativa unui, deja, stereotip, iată, folosit ca armă peste ceea ce văd și înțeleg masele?

În numele fake-news-ului promovată de niște televiziuni, campania se adresează, nu demontării oricăror acțiuni de manipulare, de falsuri în media, ci solicită sponsorilor să taie veniturile televiziunilor în

cauză! Or, unde mai este libertatea economică în situația în care se forțează anumite companii să treacă la cenzura economică în numele „principiilor” decise de alții?...

Realitatea este că orice campanie antifake-news devine discutabilă din momentul în care, de la lupta împotriva fenomenului (o luptă care ar trebui să vizeze educarea publicului pentru a învăța să discearnă adevărul, formarea unui public cult din punct de vedere economic, social, civic, capabil să-și ia singur deciziile, să-și facă singur alegerile, inclusiv de consumator) este centrată pe ținte reliefate.

Cine a decis că fake-news-ul este doar apanajul celor două televiziuni? Sau că acolo are forma cea mai periculoasă? Or, aruncând mortul în curtea a doi paria, alți dezinformatori și manipulatori scapă de sub reflectorul civic?

Asta în situația în care am vorbi într-adevăr de o intenție sinceră a campaniei de a elimina fake-news-urile din mass-media! Pentru că, în realitate, vizate nu sunt cele două

televiziuni, ele sunt doar de mijloace de rostogolire, ci anumite firme din piață. Căci, în momentul în care acestea nu vor asculta „glasul” civic al campaniei (devenită suspect de virală în câteva zile, cu mii de semnături, ceea ce denotă că dezgustul și ura la adresa a două televiziuni poate distrage total atenția de la rațional), acțiunea se va îndrepta spre boicotarea directă a firmelor care nu au vrut să sugrume sursele economice ale televiziunilor la solicitarea semnatarilor petiției.

Și mai este un aspect care arată cât de vulnerabilă a devenit societatea... Mii de semnături în sprijinul unei campanii neasumate clar de cineva!... O inițiativă din neant (aparent) și vehicularea numelui site-ului de petiții online (dar care este doar o „gazdă”) au fost suficiente pentru a nu-i face pe semnatarii de petiții, altminteri extrem de vigilenți când li se cer datele personale prin alte părți!, să semneze fără să-și pună măcar o întrebare. (În schimb, în petiție apar numele țintelor din spatele celor două mascote vânturate, firme extrem de

active pe piață).

Atenție, dară! Pentru că, într-o astfel de mentalitate, s-ar putea ca butoanele telecomenzii să devină inutile... Iar mâine s-ar putea să ne uităm după „diversitatea” de azi de televiziuni, fie ele și lamentabile, „otevizate”, doar să avem ce să mai „butonăm”. Pentru că, mai repede ca o televiziune să devină sută la sută o sursă de fake-news, mai ușor se poate distorsiona sensul și mesajul petițiilor online ca arme ale societății civice. Arme pe care societatea le tot ascute, îndreptându-le însă în direcția greșită, spre sine...

Or, mai este doar un pas până la diseminarea în societate a fenomenului de „fake-fake-news-uri”, iar noi nu l-am înțeles complet nici măcar pe acela la care asistăm acum!...

Războiul fratricid româno-român

opțiune. Mi-e scârbă de românii care se ceartă între ei, luându-le apărarea penalilor politici, situați de o parte și de alta a taberei, fiindcă atât puterea cât și opoziția sunt pilonii aceluiasi sistem mafiotizat care a condus România timp de trei deceni. Indiferent că provin din haznaua PSD, PNL, PDL, PMP, UDMR, ALDE, USR, PC, PP și alți traseiști și

gram de zahăr și un litru de ulei? Dacă așa credeți, înseamnă că vă meritați soarta nenorocită. Păcat de cei care doresc o schimbare în bine și nu primesc sprijinul necesar, fiindcă voi lașilor sunteți o piedică în calea celor care luptă pentru instaurarea normalității în România.

Cel mai mare dușman al României este infama clasă politică care

a fi trași la răspundere în conformitate cu rigorile legii, este o țară pierdută, lipsită de orice șansă a schimbării în bine. Nu uita tu românule trădător aflat în sprijinul unei părți sau alteia a baricadei clasei politice că această trădare îi va costa scump pe urmașii urmașilor tăi.

Nu uita, românule trădător, că toata acestea și se vor întoarce împotriva

făcând ca țara să nu se mai dezvolte. Impactul corupției a anihilat orice formă de protest eficient la nivel civic, făcând ca acest fenomen distrugător să nu poată fi eradicat. Elita politică românească, o veritabilă caracatiță mafiotă, își asigură longevitatea prin procedee funcționale neortodoxe recurgând adesea la manipularea electoratului care devine unealta cea mai fidelă și eficientă în atingerea obiectivelor menținerii puterii lor excesive.

În România democrația servește drept surrogat puterii discreționare de care se bucură infamii clasei politice. Această gravă stare de lucruri va persista la nesfârșit, deoarece un grup de oameni, minoritari, au putere de decizie asupra majorității care se lasă condusă, lipsită fiind de interesul unei schimbări pozitive, făcând imposibilă apariția unei clase politice autentice.

tehnocrați, TOȚI SUNT LA FEL! Cât de ticăloși pot fi acei români (doar cu numele) care își vând singurul drept cetățenesc pe care îl au în schimbul unor avantaje insignifiante. Merită oare să compromiteți viitorul urmașilor voștri pentru un pix, o găleată, un kilo-

acaparată toată puterea și influența asupra societății românești datorită atitudinii de neimplicare și nepăsare a cetățenilor pentru propria lor bunăstare. O țară în care a ajuns ca politicienii cu numeroase dosare penale la activ să se plângă de abuzurile justiției înainte de

la un moment dat. Dominația oligarhiei politice axată pe servirea propriilor interese cât și pe cele ale cercurilor oculte care i-au sprijinit la putere, a subjugat societatea extinzând corupția la toate nivelele, astfel au ajuns ei să acumuleze tot capitalul bănesc

Andreea
Arsene

După cum se prezintă situația în statistici, românii vor avea parte în următorii ani de guvernarea aceleiași clase politice, criminale și corupte care nu le reprezintă interesele. Infernul politicii românești este stăpânit de cloaca penală care deja s-a poziționat reciclabil pentru următoarele alegeri, disimulând cu perfidie grija pentru nevoile cetățeanului în spiritul cel mai pur al demagogiei. Aceste scursori lacome și distrugătoare pentru care trădarea de țară, furtul din avutul național și promovarea legilor anti-românești, reprezintă principalele mijloace cu care operează pentru a nu își pierde averile și funcțiile. Eu, personal, dacă aș vrea să votez cu un candidat independent, care nu a avut tangență cu politica infamă, respectivul cu siguranță n-ar mai prinde turul doi de scrutin, fiindcă aranjamentele deja sunt făcute ca să câștige candidații partidelor care au mai fost la guvernare.

Drept urmare, nu îmi mai rămâne nici o